

LÖVÉTEI LÁZÁR LÁSZLÓ

Egy kicsit fáj

Hódolat Ahmatovának
Márciusi elégiájáért

1.

*Ma percre pontosan tudom a dolgom:
huszonnégy órán át zenére várni;
mindegy, mi lesz: a Rekviem, akármi –
legyen zene. A többit majd megoldom...*

*...Ha jól emlékszem, néhány napja kezdett
jobban bosszantani, mint rendszeren
(azelőtt azt reméltem, átesem
majd rajta én is, ha már ez a helyzet
és így tovább)...*

*A tegnap este mégis
rámtört valami furcsa nyugalom;
hogy mitől, azt én persze nem tudom,
de nem volt benne semmi csakazértis,
inkább valamiféle élvezet...
Még nem tudom, hogy ez mihez vezet;*

2.

*amit tudok: már nem kérdem, ki átkoz,
hogy huszonévesen kellett a rákhoz
hozzászoknom, mint levélnek az ághoz
(s ha nem félnék, hogy elrontja a pátosz
a verset teljesen, zene helyett
lovagolhatnék még ezen a témán)...*

*Szóval: a tegnap este Ahmatován
gondolkoztam, egy verssora felett,
hogy „Kincseimből még maradt nekem...”,
és hogy jön ehhez az én esetem...*

*És tévednék, ha ma azt gondolom,
innen jöhet a furcsa nyugalom?
Hogy azt hazudtam, egyszer hátha jó lesz:
fel nőhetek végre a kincseimhez...*

